

saadan Sikkerhed som den, her er Tale om. Man kan tænke sig, at i mange industrielle Virksomheder, som under ugunstige Forhold har vist sig ikke at kunne føres igennem, vil denne Sikkerhed ikke være god nok. Man kunde saaledes tænke sig et Teglværk, hvor det en skønne Dag viser sig, at Lermængden er opbrugt. En Sikkerhed indenfor Halvdelen af Ejendomsskyldværdien i et Teglværk, hvortil der ikke findes Ler, er ikke nogen særlig god Sikkerhed, som skal undtages fra den almindelige Bestemmelse. Men jeg erkender naturligvis, at i det store og hele maa man betragte saadanne 1ste Prioriteter som sikre, dog ikke som mere sikre end, at der kan nævnes andre Tilfælde, hvor Sikkerheden er lige saa god. Er f. Eks. ikke Laan paa Kreditforenings- og Statsobligationer lige saa sikre? Jeg skal anføre et Tilfælde, som jeg kender, men som ikke er af en saadan Art, at der ikke gives mange Tilfælde, som ligner det. Jeg tænker paa et Andelsslagteri, der ellers er særdeles vel funderet, men paa Tider af Aaret, hvor det ligger med store Beholdninger af Flæsk og af præserverede Æg, har Brug for stor Kapital. Denne Kapital er den lokale Bank i Stand til at laane Slagteriet, men hvis den Bestemmelse, jeg her taler om, gennemføres, vil den Forretning være udelukket i Fremtiden, skønt der i selve Virksomheden er god Sikkerhed for Beløbet, og der desuden er 4 500 Andelshavere, som er solidarisk ansvarlige, og blandt hvilke man kan udpege mange Grupper paa 10, som vil være i Stand til at betale det Beløb, det drejer sig om. Jeg skal nævne nogle andre Tilfælde: Laan til Sagførere ved Omprioritering af Ejendomme, hvor Banken indfører de i Ejendommen staaende gamle Laan, men har Sikkerhed i de bevilgede nye Laan; endvidere en Banks Garanti ved Losning af et Skib, hvor Papirerne ikke er rettidig fremkommet, men hvor Banken maaske, idet den selv har medvirket til Fremskaffelsen af Papirerne, har Sikkerhed for, at de vil fremkomme Dagen eller to Dage efter; fremdeles Byggelaan, Laan mod Transport af Tilgodehavende hos Stat eller Kommuner, midlertidige Kommunelaan. Jeg har her nævnt en Række Eksempler — og de kunde suppleres med mange andre —, hvor der er en saadan Sikkerhed, at dette maa være det afgørende, og at man saaledes ikke kan opstille en Bestemmelse, hvor man alene regner med Engagementets Omfang.

Det er sagt tidligere her i Dag, at man

maaske kunde tænke sig i Stedet for den omtalte Bestemmelse at fastsætte, at Bankinspektøren skulde have Indflydelse paa dette Forhold. Jeg ved, at den nuværende Bankinspektør — det gælder muligvis ogsaa den tidligere — søger Oplysninger hos Bankerne om deres Engagements Størrelse, specificerede Opgørelser, der gaar meget langt ned, saaledes at Bankinspektøren har Oversigt over de store Engagementer og vel vil bruge denne Oversigt til at paavirke Bankerne til ikke at komme ind i store risikable Engagementer.

Man vil altsaa ikke ved denne Bestemmelse kunne hindre, at der sker Skader som dem, vi har set i den senere Tid, men man vil kunne opnaa, at Provinsbankerne — det er ogsaa sagt tidligere i Dag —, særlig i de Byer, hvor der findes Filialer af Storbankerne, kommer til at afgive deres gode Engagementer til de store Banker; de mindre gode og de daarlige er der jo ingen, der tager fra dem. Og hvis de ikke har opnaaet at faa afviklet disse Engagementer inden Udløbet af de 5 Aar, der sættes som Frist, ved jeg ikke, om man vil forlange, at de skal likvidere, selv om det maaske i dette Tidsrum har vist sig, at der er god Udsigt til, at Bankerne ved en rolig Udvikling *kan* afvikle disse Engagementer.

Der er en anden Bestemmelse, jeg vil pege paa, nemlig Bestemmelsen om, at en Bank ikke maa eje fast Ejendom, der er bogført til en højere Værdi end 15 pCt. Denne Bestemmelse vil gribe ind i mange Bankers Forhold, og det vil ikke altid være de daarligt stillede Banker; i mange Tilfælde vil det netop være særdeles godt stillede Banker, hvis Ejendomsforhold ikke opfylder, hvad der kræves i denne Bestemmelse. Det er jo ikke noget stort Beløb for en Bank, der maaske begynder med en Aktiekapital paa 200 000 Kr., at maatte anbringe 30 000 Kr. i en Ejendom, det faar man ikke ret meget Ejendom for i vore Tider, og det kan jo dog være særdeles nødvendigt for en saadan Bank for at erhverve en godt beliggende Ejendom — da en Bank ikke saa godt kan flytte omkring med sin Virksomhed ret tidt — at anbringe et større Beløb end 30 000 Kr. i en Ejendom. Men der er ogsaa en Række Banker med betydelig større Kapital, som ikke vil kunne opfylde denne Bestemmelse. Jeg skal pege paa en enkelt, hvor Forholdet er særlig grelt, nemlig Andelsbanken. Hvis Andelsbanken skal opfylde den Bestemmelse, skal den enten skrive de $\frac{3}{4}$ af Ejendomsværdien af eller ogsaa udvide sin